

Üdvözljük honlapunkon!

Az **Embertani Tanszéken** – a korábbi tradícióknak megfelelően – a fő kutatási irányvonalat a történeti antropológiai vizsgálatok – régészeti ásatásokból származó emberi csontvázmaradványok tanulmányozása – képviselik.

Ezen kutatások anyagát a Tanszék jelentős tudományos értékű, közel 30 ezer, a neolitikumtól Kr.u. 18. századig terjedő időszakból származó emberi csontvázat magában foglaló gyűjteménye biztosítja. Az ún. hagyományos történeti embertani vizsgálatok (a csontvázak nemének és elhalálzási életkorának meghatározása, metrikus adataik felvétele, azok kiértékelése) mellett az elmúlt évtizedekben előtérbe került a különböző öröklődő anatómiai jellegek, nem-metrikus variációk tanulmányozása és a csontvázakon felismerhető kóros elváltozások vizsgálata. Ez utóbbiakkal kiegészülve már nemcsak az egykor élt népségek demográfiai és taxonómiai viszonyairól, hanem az egyes populációk rokonsági és egészségi állapotáról, legfontosabb (a csontvázakat is érintő) betegségeiről is információt kaphatunk. Mindezek a régen élt népségek biológiai rekonstrukcióját és jobb megismerését segítik elő.

A tanszék a történeti embertani kutatások mellett a ma élő népesség vizsgálatával is foglalkozik. Ennek két fontos kutatási területe az ember elhízottsága, valamint a lateralitása.

A Tanszék története

Embertani (biológiai antropológiai) Tanszék

1940. október 19. – a Szegedi Horthy Miklós Tudományegyetemen létrehozták az **Embertani és Fajbiológiai Intézetet**. Vezetője **Bartucz Lajos** (Szegvár, 1885. április 1. – Budapest, 1966. június 3.) egyetemi tanár lett.

1940 és 1959 között: az intézetvezető **Bartucz Lajos**. Széles körű tudományos munkásságának súlypontja a népvándorlás és a honfoglalás kori leletekre jut. Az élők körében végzett vizsgálatait a magyarság etnikai csoportjainak megismerésében jelentősek. Tanulmányozta a hazai emberszármazástani leleteket, foglalkozott a prehisztórikus trepanáció kérdésével, nevesebb hazai személyiségek személyazonosításával (pl. Martinovics Ignác és forradalmár társai). 1943-1844-es és

1945-1946-os tanévben a Matematikai és Természettudomány Kar dékánja, az 1944-1945-ös tanévben prodékánja volt.

A kutatás fő területei Bartucz Lajos idejében főként az élő magyarság megismerésére, valamint az ásatási leletek feldolgozására, elsősorban az őskori, avar kori, honfoglalás kori, Árpád-kori népesség antropológiai összetételének tanulmányozására terjedtek ki. A gyermekek testnövekedésének tanulmányozása kissé háttérbe szorult ebben az időszakban.

A tanszék oktatása az első két évtizedben a biológia szakos nappali és levelező hallgatók képzésében nyilvánult meg. Ekkor *Általános embertan*, *Emberszármazástan*, *Társadalmi*, *Bűnügyi embertan* tárgyak szerepeltek a tanrendben.

Az intézmény elnevezése 1945-ben **Embertani Intézetre** változott.

1951. augusztus 10. és 27. között: A Dugonics tér 13. alatt lévő, jelenlegi egyetemi központi épületből az Intézet átköltözött a Bölcsészstudományi Kar Szukováty téri (majd Ady térnek, Táncsics Mihály utcának, végül Egyetem utcának nevezett) épületébe.

Az 1950-es évek közepén az Intézet **osteológiai gyűjteménye** mintegy 3-4 ezer, különböző időből származó, leltérből állt. 1956-ban a szegedi Móra Ferenc Múzeumba helyezték **Trogmayer Ottó** régészt. Közötte és az Intézet tanársegédje, **Farkas L. Gyula** között kialakult jó munkakapcsolatnak köszönhetően a gyűjtemény jelentős mértékben növekedett. További együttműködések révén a szegedi, bajai, kecskeméti, csongrádi, hódmezővásárhelyi, békéscsabai és debreceni múzeumok ásatásainak embertani leletei is az Embertani Intézetbe kerültek.

1959 és 1960 között: az Intézett megbízott adminisztratív vezetője az Állatrendszertani Tanszék professzora, **Kolsváry Gábor** volt.

1960 és 1980 között: a tanszékvezető **Lipták Pál** (Békéscsaba, 1914. február 14. – Budapest, 2000. július 6.), aki 1969-ben nyert akadémiai doktori fokozatot. Elsősorban az ásatásokból származó emberi csontvázak kutatója volt, kidolgozta az ásatag emberi leletek taxonómiáját, megírta az első magyar nyelvű antropológiai tankönyvet. Nyugdíjba vonulását követően Lipták Pál professor emeritus címet kapott (1994).

A Tanszéken 1960 után ismét a történeti embertani kutatás került előtérbe, de emellett az élő magyarság tanulmányozását is végezték. Ebben az időszakban a Tanszék más intézményekkel is kezdeményezett együttműködést. A Szegedi Orvostudományi Egyetem Fogászati Klinikájával való közös kutatást **Tóth Károly** professzor kezdeményezte, amikor a caries (fogszuvasodás) történeti előzményeit vizsgálta a Tanszék kraniológiai gyűjteményében. Ezt követően **Prágai Géza** és **Kocsis S. Gábor** kandidátusi értekezésénél használta a gyűjteményt.

1960-tól kezdve előtérbe került az *Antropotaxonómia*, majd később a *Paleopatológia*. Utóbbi fejlődésével és a PhD képzéssel összefüggésben új tantárgyakat kezdett oktatni a tanszék, mint a *Paleostomatológiát*, Alkalmazott antropológiát, *Humánökológiát*. 1976-tól a Tanszék oktatási profilja a *Biológia szakmódszertannal* bővült. Ez a szakterület 1994 júniusában önállósult és kivált a Tanszék keretéből.

1965-ben az Intézet neve **Embertani Tanszékre** változott.

A gyűjtemény elhelyezésére az Egyetem utcai épület pincéjében a Tanszék jelentős területet kapott, amelyet főleg társadalmi munkában alakított ki és rendezett be.

1980 és 1997 között: a tanszékvezető **Farkas L. Gyula** (Szabadszállás, 1932. április 11.) 1987-ben nyert akadémiai doktori fokozatot, folytatta a korábbi történeti embertani kutatásokat, ezen kívül tanulmányozta a Dél-Alföldi fiatalok testnövekedését, a magyar leányok menarche idejét, a ma élő felnőtt lakosság antropológiai jellegegyüttesét, megírta a magyar antropológia történetét, több évtizedre kiterjedően elkészítette a magyar antropológia bibliográfiáját. 2011-ben professor emeritus címet kapott.

Az új tanszékvezetőt kettős elképzelés vezette. Egyrészt folytatni a történeti embertani kutatásokat, másrészt bekapcsolódni az országos testnövekedési vizsgálatokba. Mindkét területen azonban metodikai szempontból újabb irányzatot képviselt. A történeti embertani kutatások taxonómiai szemléletével felhagyott és főként a paleopatológiai kutatásokat, illetve a szériák közötti biológiai távolságméréseket, a non-metrikus jellegek tanulmányozását részesített előnyben. A testnövekedési vizsgálatok terén kiemelendő az 1980 és 1984 között végzett és mintegy 32 ezer lányt és 20 ezer fiút érintő kutatás. A kutatási feladatok teljesítését elsősorban az segítette elő, hogy a Tanszék több kutatási pályázatot nyert.

A gyűjtemény további elhelyezésére Trogmayer Ottó, a szegedi Móra Ferenc Múzeum igazgatója Makón egy régi malom egyik szintjét biztosította a Tanszék számára.

1997 és 2005 között: a tanszékvezető **Borosné Marcsik Antónia** (Ács, 1940. szeptember 3.) egyetemi docens. Kandidátusi fokozatát 1985-ben szerezte meg. A történeti embertani kutatások mellett elsősorban az ásatag leletek paleopatológiai elemzését végezte. Színvonalas oktatási tevékenységét nemzetközileg elismert kutató munkája is elősegítette. Ennek háttérét az SZTE TTK Embertani Tanszékének gondozásában álló humán csontvázgyűjtemény biztosította, melynek bővítését, gondozását évtizedeken keresztül végezte. Ez a gyűjtemény biztosította az irányításával készült szakdolgozatok, diplomamunkák, egyetemi doktori és PhD értekezések vizsgálati anyagát. Mindezek mellett folytatta a Tanszék kiterjedt nemzetközi kapcsolatrendszerének bővítését.

2005 és 2007 között: a tanszék megbízott vezetője **Kovács Kornél** professzor (Szegedi

Tudományegyetem Biotechnológiai Tanszék).

2007-től napjainkig:

2007-től a tanszékvezető **Pálfi György** (Szeged, 1962. február 25.) egyetemi docens. Fő kutatási területe a fertőző betegségek (tuberkolózis, lepra, szifilisz) korábban élt populációk csontjain való megfigyelése.

2012 tavasza: megkezdődött az Egyetem utcai pincékben raktározott csontanyag átszállítása a felújított újszegedi menzaépületbe.

2012. december: A Tanszék az Egyetem utcai épületből átköltözött az újszegedi Biológiai Épület 5. emeletére.

2013 nyara: megtörtént a makói malomban tárolt csontanyag átszállítása a felújított újszegedi menzaépületbe.

Jelenleg a Tanszéknek nemzetközi viszonylatban is jelentős az osteológiai gyűjteménye, amely 30 ezer körüli egyén maradványát jelent. Ez az őskortól kezdve a magyar középkorig terjedő régészeti időszakból származó emberi leleteket foglalja magában, jelentős mértékben az avar kori, honfoglalás kori és Árpád kori időszakból.

Jelenleg – a korábbi tradíciónak megfelelően – a fő kutatási irányvonalat a történeti antropológiai vizsgálatok – régészeti ásatásokból származó emberi csontmaradványok tanulmányozása – képezik. A tanszéki oktatók ezen kívül a ma élő népesség vizsgálatával és tudománytörténettel is foglalkozik.

From:

<https://www2.bio.u-szeged.hu/> - BI

Permanent link:

<https://www2.bio.u-szeged.hu/doku.php/hu:tansz:embertan:magunkrol:start>

Last update: **2022/08/12 09:02**

